

Jesenji izveštaj 2009.

Dragi prijatelji životinja,

„Kada misliš da dalje ne možeš,
od nekud se pojavi tračak svetla.“

Ove poslovice se tako često setim, kada mislim da ne mogu dalje. Iako je stanje oko životinja bolje i ređe se vide izbačeni psi na ulici, teret mog zadatka je još uvek velik. Dok su ranije svi psi završavali na ulici, danas većina ide direktno u azil ili u prihvatilište.

Novi zakon propisuje da su azili obavezni da uzmu svakog psa, što je u ovoj zemlji „nemoguća misija“. Svakog dana nam se često preko 50 životinja „ponudi“.

Zbog toga sam morala da naš azil zvanično „zatvorim“. Naše aktivnosti se ipak nastavljaju neometano. Još uvek primamo pse i ostale životinje. S obzirom na to da je udomljavanje poslednjih godina postalo sve teže, komplikovanije i skuplje, ne možemo da prihvatimo tako puno psa kao pre. Trenutno imamo 109 pasa.

Osim toga se trudimo da ubedimo ljude da životinje nisu roba za bacanje. Priča kokeršpanijelke Lusi pokazuje da je pred nama težak put.

Lusi

Lusi je došla kod nas pre 6 nedelja. Vlasnici su je predali, jer je bila stara. Lusi je bila skroz potresena. Kao divlja zver je satima trčala duž ograde i nadala se da će njena voljena porodica ponovo doći da je uzme. Ali to se nije desilo i jadna kuca je bivala sve mirnija! Odbijala je hranu i razbolela se od tuge i razočarenja. Veoma smo se trudili oko Lusi, pokušali smo da je obodrimo i lečili je ali ništa nije pomoglo. Lusi se totalno predala i umrla od polomljenog srca.

Ovo je tužna priča od puno životinja, koje ljudi iskoriste i „posle upotrebe“ ih odbace. Lusi je 13 godina pazila i čuvala dom svoje porodice. Onda su je strpali u azil, gde je od brige i tuge za gazdom umrla.

Kada sam ovog leta bila na putu u južnoj Srbiji, posetila sam i manastirske krave iz Ravanice i videla njihovo držanje. Možda se još sećate da smo prošle godine, zahvaljujući podršci jedne fondacije, u manastiru kaluđerica u Ravanici sagradili štalu za slobodno kretanje krava po svim pravilima. Krave su time bile zaista zadovoljne. Lep je pogled na njih kako na zelenoj livadi i u otvorenoj štali mogu da se slobodno kreću. Slika je pokvarena jednim saznanjem da se telići i dalje prodaju prehrambenoj industriji. Rano odvajanje je i za majku kravu i za tele svaki put veliki šok.

Kod nas u azilu su ovog leta umrle dva krave: Surabi je umrla malo pre svog 20. rođendana, a nešto kasnije i njena ćerka Sara. Ona je imala ozbiljan, agresivan i ogroman neizlečiv tumor na oku.

I kod konja imamo nešto manji broj. Jadran nije umro. Nego, smo mogli da ga udomimo ovde u Srbiji i to u malom manastiru u Denkovcu u centralnoj Srbiji.

Očigledno je Jadran , pored crkve, velika atrakcija i kako zaposleni u manastiru kažu, otac provodi puno vremena sa konjem.

Jadran

I kobila spašena iz klanice Dona (vidi Letnji izveštaj, str. 4) se u međuvremenu dobro smestila u svoj novi dom. Porodica je veoma voli i čak je sa ovim teškim radnim konjem osvojila seosku trku u Adi, gde je Dona dobila odlikovanje od gradonačelnika.

Dona strpljivo pušta svu decu da je jašu, osim jednog dečaka koga je ona zbacila. Ispričano mi je da je taj dečak navodno rekao da je takav konj dobar samo za kobasice...

Dona pobeđuje!

Gradonačelnik dodeljuje nagradu.

Pretprošle nedelje sam dobila molbe da uzmem 44 mačke. Istog dana su slučajno pozvale dve žene. Jedna ima 18 kućnih mačaka zbog kojih je susedi najstrašnije šikaniraju. A druga mi je ponudila 26 „divljih“ mačaka lotalica, koje hrani na ulici. Žena je pokušala, ali nije našla nikoga ko bi preuzeo hranjenje mačaka. U oba slučaja nismo mogli da pomognemo. Nažalost nemožemo da preuzmемо više mačaka, jer je veoma teško da se one udome. Ni preuzimanje hranjenja uličnih mačaka nije bilo moguće, jer je to mesto udaljeno. Videti patnju, a nemogućnost pomoći, su uvek stresne situacije. Preplavljeni smo zahtevima, pozivima u pomoć, posetama itd. Uveče, kada sam sama, onda tražim taj tračak svetlosti...

... vest u srpskim medijima 1. septembra 2009... gradonačelnik Beograda stremi ka promeni zakona, koji bi opet dozvolio neograničen broj kućnih ljubimaca, ali koje sve moraju da budu sterilisane. Ako bi ovaj zakon zaživeo, to bi zaista bilo veliko svetlo!

Sprovođenje takvog zakona bi velikim delom rešio problem pasa i mačaka lotalica. Jer većina životinja koje kod nas žive na ulici, su rođene u kućama. Zbog toga poslednjih nekoliko godina postoji zakon, koji ograničava dozvoljen broj pasa po domaćinstvu. U puno mesta smeju da se drže samo 2 psa, u različitim gradovima čak samo jedan. Ta akcija malo vredi, ako te privatne životinje nisu kastrirane/sterilisane.

Polako i strana opštinskih uprava shvata ono što je jasno i neophodno: Problem lotalica se može rešiti samo čipovanjem i sterilizacijom. Gradonačelnik Beograda, Đilas, je izjavio da se radi na primeni zakona. Šta god da to znači nama ne preostaje ništa drugo nego da čekamo i nadamo se.

Stidljivih par lotalica.

Čipovanje pasa je veliki korak u napred. Ima još mnogo nečipovanih pasa. Ali samo prošlog meseca smo uzeli 5 pasa sa ulice koji su imali čip. Predali smo podatke upravi i nadamo se da će ljudi koji su izbacili pse biti kažnjeni. Strogu kaznu zaslužuje i jedan seljak. Zaista je neverovatno za šta su ljudi sposobni. On je držao svog psa na lancu ispred salaša, pored puta za Zrenjanin. Psa sam već nekoliko puta videla u prolazu. Upao mi je u oči, jer je često stajao ispravan kao zec u travi i stalno gledao prema kući. Kada sam se zaustavila, videla sam još izdaleka da je skroz šugav. Pozvala sam preko ograde da bih rekla vlasniku da bezuslovno mora da leči psa ili će mo mu ga oduzeti. Niko nije bio kod kuće. Ubrzo nakon toga poslala sam jednog radnika da ode tamo. Bilo je veče i ponovo nije bilo nikoga. U mraku je jedva video psa. Kada smo dva dana kasnije ponovo pokušali, pas je bio mrtav! Ali je jedan čovek bio u kući. Ovaj je rekao da se tek sada uselio. Njegov prethodnik je jednostavno ostavio psa da umre od gladi na lancu! A mi nismo znali a došli smo prekasno...

I Pegica, jedna starija kuja, ima dugo mučenje iza sebe. Pre nego što je došla kod nas, „živela“ je godinama u zloglasnom masovnom azilu za životinje u

Ovči kod Beograda. Tamo ju je primetila jedna ljubiteljka životinja i službenica u Nemačkoj ambasadi, jer je stalno bila na krovu jedne kućice. Ispostavilo se da je Pegica iz straha od drugih pasa godinama izdržavala na ovom krovu bez obzira na godišnje doba i nevreme.

Pegica

Žena me je stalno molila da uzmemo Pegicu kod nas gde bi imala mogućnost da se povuče u sigurnost. Na iznenađenje svih, Pegica se kod nas tako opustila u roku od nekoliko nedelja da joj više nije trebalo sklonište. Naprotiv: Pegica je danas totalno otvorena i razigrana kuca, koja me prati u korak.

Bobi i Pegica (desno):“Šta je danas na meniju?“

Mi pokušavamo da u našem azilu stvorimo koliko je moguće opušten svet i da našim štićenicima ponudimo okruženje gde se mogu oporaviti od njihove loše prošlosti. Kod Pegice na primer, je ovo uspelo. Lusino slomljeno srce nismo uspeli da izlečimo.

A izvan našeg azila ponovo se dešava sve i svašta. Skoro je stigao do nas poziv u pomoć jednog seljaka. On je na sudu izgubio protiv svojih radnika i trebalo je da plati kaznu za koju nije imao dovoljno novca. Zbog toga je sud stavio njegovu farmu na aukciju i on nije smeo da prodaje krave. Ali on više nije imao novca da kupuje hranu za njih. Od 65 životinja umrla je jedna krava i više teladi od užasne izgladnelosti. Kada je do nas stigao poziv u pomoć, odmah smo poslali prikolicu sena na farmu. Jedan drugi seljak je sledio naš primer i donirao je kola sena. U međuvremenu su se uključili i mediji i izveštavali o slučaju. Svi su istog mišljenja da sud mora da odobri kontrolisanu prodaju krava. Ipak, točkovi naše uprave su neverovatno spori. Nadamo se da ove krave i njihova telad, koje kao „životinje za klanje“ ionako nemaju lak život, neće morati još više da pate zbog neverovatne ljudske svade.

Hvala bogu da naša nastava zaštite životinja postaje sve popularnija. Dobijamo puno zahteva i deca su oduševljena. Sve više škola želi da uvede nastavu zaštite životinja. Zato smo prešli na to da određenim školama gde već dugo predajemo, predamo naše edukativne programe tako da njihovi nastavnici mogu da predaju lekcije. Ovako su naši nastavnici slobodni za nove škole.

Pošto je prošlogodišnje dešavanje o zdravoj hrani i zaštiti životinja bilo uspešno, organizovali smo 5. septembra drugi susret zaštitnika životinja na našem salašu. Učestvovalo je više od 400 dece i veliki broj ljudi. Društva za zaštitu životina iz cele zemlje i inostranstva su na štandovima prikazali svoje aktivnosti, a različiti predstavnici uprava su se obratili ili držali predavanja.

Jedno od predavanja na susretu.

Tako je pričala Judita Popović, podpredsednica srpskog parlamenta, o teškoj sudbini pasa i mačaka u našoj zemlji i obećala da će preduzeti sve što je u njenoj moći da se na pravnoj osnovi postigne što je moguće više za životinje. Veoma me raduje da su naše uprave uvidele da samo masovna sterilizacija vodi do rešavanja problema pasa lualica. U medijima je događaj praćen..

Naše koze se raduju svakoj poseti.

Naravno da je posluženje ovog dana bilo čisto vegetarijansko. S obzirom na to da je „Zdrav život“ kod nas postalo važna tema, ljudi su otvoreni za „nove“ načine ishrane. Tako da smo mogli već puno ljudi da dovedemo preko vegetarijanstva do zaštite životinja (i naravno obrnuto).

Drugi važni cilj je bio spajanje ljudi koji na neki način vole životinje, ali se pri tom osećaju sami. Bilo je lepo videti koliko je zanimljivih i angažovanih ljudi došlo, koji se svi nadaju poboljšanju životnih uslova životinja u našoj zemlji i koji se za to zalažu. I to je tračak svetla za koji se možemo držati...

A vi, dragi prijatelji životinja, ste moje veliko svetlo u daljini. Vaša verna i velikodušna podrška omogućava naše delovanje i vaša moralna podrška mi pomaže da i u teškim vremenima izdržim.

Za to vam srdačno zahvaljujem.

Srdačni pozdravi od svih nas

M. Bukner

i životinje